

GİZEMLİ IŞIĞIN SIRRI	6
BAKMAK İLE GÖRMEK ARASINDAKİ FARK	16
BEN DOĞADAN YANAYIM	26
BİLGİN DEDE'NİN PLANI	33
KÖYLÜLERİN HAZIRLIĞI	38
GÖLGELERİN KODCUSU	45
RAFON VE KODLANMIŞ ELMALAR BAŞ BAŞA	54
DOĞA VE TEKNOLOJİ BULUŞMA MERKEZİ	60
KİTAPTA GEÇEN BAZI KELİMELERİN ANLAMLARINI MERAK EDİYORSAN...	63

Yağmurun yeni dindiği bir sonbahar sabahıydı. Okul yolunda yürüyen Fahri, ayakkabılarının çamur olmasına aldırmadan ilerliyordu. Her gün önünden geçtiği ağacın altında bu kez farklı bir şey gördü.

Bir sağa, bir sola bakındı. Elini çenesine dayadı, dudaklarını bükerek düşündü. Gözlerine inanamadı. Önünde ısırlmış bir elma duruyordu. Neye uğradığını şaşırmış, ağzı bir karış açık kalmıştı.

Fahri elmaya doğru yaklaştıkça gözlerinin önünde ışık hüzmeleri belirdi.

"Heeey! Bu da ne böyle?
Yoksa bir rüyanın mı içindeyim?"

Isırlmış Yarım Elma aniden konuştu:

"Merhabaaa! Beni görmem için günlerdir aynı yerde bekliyorum. Bugün iki dakika on beş saniye gecikmeli de olsa buradan geçerken beni fark ettin."

Fahri'nin şaşkın bakışları Isırlmış Yarım Elma'nın üzerinde dolaşmaya başladı. Bu elmanın yüzeyi metalik bir boyayla kaplıydı ve üzerinde titreşen çizgiler vardı.

Onu farklı kılan en özgün özelliği ise yenilebilir bir elma olmamasıydı.

Fahri'nin kalbine bir ürperti hissi yayıldı. Hafifçe korkmaya başladı ve bir adım geri attı. Ancak elma hafifçe titreşip Fahri'nin avucuna yapıştı.

Elma, Fahri'ye dokunduğunda Fahri'nin zihninde holografik görüntüler belirdi: Geçmiş uygarlıkların yok oluşları, doğanın acı çıgıkları, yok olan hayvanlar... Aynı zamanda çözüm yolları da gösteriliyordu.

Elma, yumuşak ama net bir sesle konuştu:

"Ne düşündüğünü söyleyebilirsin, çekinme benden. İçinde dünyalar barındıran bir elmayım ben. Ben bir araç değilim; bir mesajım aslında. Kodlandım ama yaşayan bir anlam taşıyorum. Yüzyıllar boyunca bu anı bekledim ve seni tanıdım."

Isırılmış Yarım Elma bir süre duraksadı, sonra devam etti:

"Sen özel bir görev için seçildin Fahri.
Sen yalnızca gözlerinle değil,
kalbinle de görüyorsun."

Fahri, kalbinde bozulmamış bir dürüstlük ve doğaya karşı bitmeyen bir merak taşırdı. Sanki dünya ona bir şeyler anlatmak isterdi ama kelimelere dökemezdi. Geceleri gökyüzünü izlerken yüreğinde garip bir huzur olurdu. Bir çiçeğin neden eğildiğini, bir insanın söylediğiyle aslında ne hissettiğini sezebilirdi.

Bugünlerde mahallede oyun oynayan çocuk sayısı azalmış, gençler hörgüç boyunlu olmuştu. Parklarda koşturan çocuk yoktu; teknoloji her yaştan insanı esir almıştı.

Yıllar süren araştırmaların ve mühendislik çalışmalarının ardından bilim insanları, doğaya zarar vermeden kaynakları kullanmanın yollarını geliştirmişti.

En büyük başarılarından biri ise "Kodlanmış Robotik Elma" adını verdikleri yapay zekâ destekli bir elma türüydü.

Bu elma, genetik mühendisliği ve robotik teknolojilerin bir birleşimiydi. Ancak teknolojiye aşırı bağımlı hâle gelen yetişkinler, hayal gücünü ve dünyayı değiştirme potansiyelini yitirmişti. İnsanlık için yeni bir başlangıca ihtiyaç vardı.

Ve bu yolculuk için doğayla uyum içinde olan, parlak zekâlı bir çocuk arandı. Beklenen kişiyle buluşma zamanı nihayet gelmişti.

Fahri, büyük bir merak ve biraz da endişeyle sordu:

“Peki, neden ben?”

Isırılmış Yarım Elma cevapladı:

“Senin sezgilerin, gözlem yeteneğin ve doğaya karşı duyarlılığın tam aradığımız özellikler, Fahri... Şimdi yeni bir başlangıç zamanı. Doğa zarar görüyor ama kimse kalıcı çözümü bulamıyor. Sen farklısın ve bunu başarabilirsin.”

Fahri, gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette konuştu:

“Adımı da biliyorsun, beni tanıyorsun ve konuşabiliyorsun. Gerçekten çok şaşkırım.”

Isırılmış Yarım Elma hafifçe gülümsedi:

“Ben yapay zekâya sahibim.
Biz kodlanmış robotik elmalar, insanlar
hakkında pek çok şey biliyoruz.
Ama ne garip değil mi, onlar bizim
yüzümüzden düşünmeyi bile bıraktılar!”

Fahri kaşlarını kaldırdı:

“Ne demek o?”

Isırılmış Yarım Elma:

“Artık yabancı dil öğrenmiyorlar. Ne isterlerse kendi dillerinde anında dinliyorlar. Telefon numaralarını ezberlemiyor, hesap yapmıyor, plan kurmuyorlar. Bizden istiyorlar, biz getiriyoruz. Eğitim bile değişti. Evlerinden çıkmadan dünyanın öbür ucundaki öğretmenlerden ders alıyorlar. Ve ne yazık ki sosyalleşmek için dışarı çıkmaya da gerek duymuyorlar artık.”

Fahri, biraz düşünerek fikrini söyledi:

“Haklısın. Sınıf arkadaşlarımla sayıları her geçen gün azalıyor. Mahalledeki çocuklar oyun oynamayı unuttu. Oysa ben annemden salçalı ekmek alıp kaldırımda yemeyi, üst üste koyduğumuz taşları topla devirmeyi çok seviyorum. Kimse bana parmaklarla tuşlara basarak oyun oynamanın daha zevkli olduğunu söyleyemez.”

Bir an durdu, içindeki en büyük korkuyu paylaştı:

“Ya bir gün ben de çocuk olmayı unutursam! Ya büyüdüğümde yemyeşil ormanlara değil de çorak bir araziye uyanırsam! Etrafta hiç hayvan göremez ve temiz havaya hasret kalırsam! Gerçekten çok endişeleniyorum.”

Isırılmış Yarım Elma:

“Sen işte bu yüzden diğerlerinden farklısın, Fahri. Korkuların gerçek ve içten. Büyümen çok doğal, sen yapay olanın sana hükmetmesine asla izin vermeyecek kadar bilgesin.”

Bir süre duraksadı ve konuşmaya devam etti:

“Bir çocuk, nasıl güçlü kalır biliyor musun? Öğrenmeye devam ederek... Ama sadece kitaplardan değil, hayatın kendisinden de... Ve en iyi öğrenme yolu bazen çok basit görünür. Oyun mesela... Oyun, çocukların öğrenme dilidir.”

Fahri'nin gözleri kocaman açılmıştı. Çok dikkatli dinliyordu. Isırılmış Yarım Elma devam etti:

"Oyun oynarken beyninin en önemli bölümleri çalışır. Karar verme, plan yapma, hareket etme ve hatırlama gibi becerilerin gelişir. Ayrıca sıranı beklemeyi, karşındakini anlamayı, hayal gücünü kullanmayı da öğrenirsin. Ve doğada oynarsan; beynin dengelenir, ruhun da kendini daha iyi hisseder."

Fahri içtenlikle gülümsedi, sonra minnettar şekilde,

"Çok teşekkür ederim," dedi. "Bunları duymak beni mutlu etti. Çünkü oyun oynamayı gerçekten çok seviyorum. Peki ya diğer çocuklar? Onlar için ne yapabiliriz?"

Isırılmış Yarım Elma cevapladı:

"El birliğiyle bunu çözeceğiz. Ama bu tek başımıza olmaz. İlk önce bizi anlamaları gerek. Onların bize nasıl baktığını değiştiremezsek birlikte yol almamız da zorlaşır. Bu yüzden önce köy halkının bize karşı olan tutumunu değiştirmemiz gerekiyor."

Isırılmış Yarım Elma, diğer adıyla Kodlanmış Robotik Elma Fahri ile sohbet etmeyi çok sevmiştir. Daha yakından tanımak için sordu:

“Fahri, biliyor musun, doğada her şeyin bir frekansı vardır. Ama çoğu insan bunları fark etmez. Sen ise duygularını çok iyi kullanıyorsun. Bunu nasıl öğrendin?”

Fahri:

“Dediğin gibi, sanırım hislerim biraz güçlü... Bakmakla görmek arasında fark olduğuna inanıyorum. Doğa beni her zaman etkiler. Ama bazı insanlar dünyayı bilerek bozuyor gibi. Yere çöp atanları, ağaçları kesenleri, dereleri kirletenleri görünce çok üzülüyorum. Yanlış bulduğum şeylere karşı tepkimi mutlaka gösteriyorum.”

Isırılmış Yarım Elma

“Tam olarak aynı düşünüyoruz, dostum...”

Bu kez soru sırası Fahri'deydi:

“Peki sen bu bölgeye nasıl geldin, anlatır mısın? Senin gibi bir elmanın burada olması hiç de sıradan bir durum değil.”

“Anlatayım akıllı dostum. Hayatımın en güzel günlerini yemyeşil bir bahçede geçirdim. Bir zamanlar rengârenk meyvelerin arasında, güneşin sıcaklığıyla beslenen toprakta yaşırdım. Bir gün parlayan bir ışık beni çağırdı. O andan sonra hayatım değişti. Kendimi bir bilge algoritmanın taşıyıcısı olarak buldum. Biz kodlanmış elmalar, çevre bilinci yüksek varlıkları. Bilim insanları bizi doğal rezerv girişine yerleştirdi. Toprak, su, hava kalitesini analiz ettik. Ekosistemleri iyileştirmek için çalıştık. Bazı arkadaşlarımız sabit olarak bahçelerde görev yaptı; toprağa zararlılara karşı doğal koruyucular ve faydalı maddeler salgılayarak doğayı desteklediler. Ben ise mobil bir elmayım, hareket edebiliyorum. Bu yüzden şimdi buradayım.”

Fahri sordu:

**“Peki, köy halkıyla aranızdaki
Sorun nerede başladı?”**

Isırılmış Yarım Elma, iç çekerek cevapladı:

“Zamanla bazı insanlar, bizim bu kadar etkili olmamızdan rahatsız oldu. Kodlanmış elmaların doğaya müdahale edebileceğini düşündüler. Biz ise insanlara zarar vermek istemedik. Ama ne yazık ki bir grup insan savunma mekanizmalarımızı tetikledi. Sabit görevdeki arkadaşlarımız, savunma için kimyasallar salgılamak zorunda kaldı. Bunun üzerine insanlar da daha zararlı maddeler kullanarak bizi yok etmeye çalıştılar. Anlayacağın, bu durum doğanın dengesini ciddi şekilde tehdit ediyor. Ve bu kaos bir süredir devam ediyor.”

Fahri, şaşkınlıkla:

“Peki, benim yapmam gereken şey ne?
Her şeyi öğrenmek istiyorum ama
nereden başlamalıyım?”

Isırılmış Yarım Elma hafifçe gülümsedi:

“Öncelikle doğanın frekanslarını dinlemelisin. Bu seni
doğru yola yönlendirecek. İnsan, doğa ve teknoloji arasında
bir ittifak kuracağız. Sonra bu bilgeliği dünyaya yaymak için
yollar geliştireceğiz. Unutma Fahri, yalnız değilsin! Doğa
senin yanında...”

